

Klára Nevečeřalová

Kočky vědí

Jak vnímají
a chápou
člověčí
svět

mladá fronta

Kočky vědí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

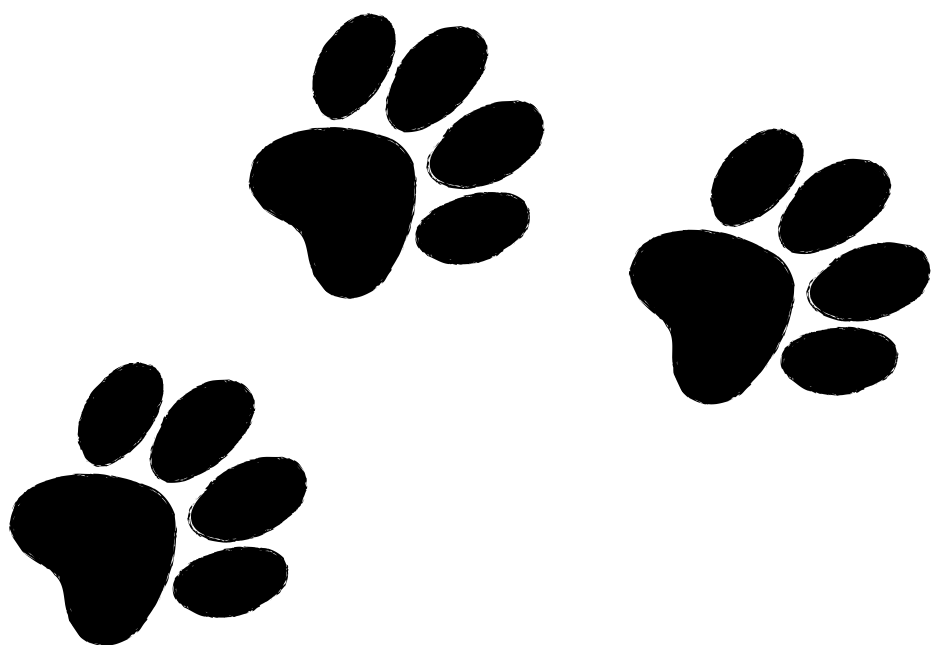
mladá fronta

Klára Nevečeřalová
Kočky vědí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Kočky
vědí**

Klára Nevečeřalová

Kočky vědí

Jak vnímají
a chápou
člověčí
svět

mladá fronta

Vědění je mocnější meče. Chcete se naučit, jak poslat své přečtené knihy dál s minimem úsilí? Tak zamiřte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Obsah

Poděkování	17
Předmluva	21
Všechno je jinak aneb Něco jako úvod	29
Lidské vs. kočičí smysly	41
Čich	43
Zrak	48
Sluch	53
Hmat	56
Soužití člověka a kočky	65
Budování společné důvěry	67
Stres!	75
Stresové odezvy organismu	75
Konejšivé signály	93
Není kočka jako kočka	113
Zařízení domácnosti	127
Kočíí lékárníčka	129
Hygiena s kočkou	133
Mentální stimulace	142
Aromaterapie v domácnosti	173
Magické kočky	189
O autorce	203

Věnováno mé mamince a tatínkovi, že mě nenutili dělat,
co mě nebaví, a podporovali mě vždy v mých zájmech
i přes vidinu nejisté budoucnosti.

*„Mám rád kočky,
protože mám rád svůj domov
a ony se krok za krokem stávají jeho duší.“*

JEAN COCTEAU
francouzský básník,
prozaik a dramatik 1889–1963

Poděkování

Ráda bych poděkovala své rodině, zejména svému muži Mílovi, který mě v kočičích záležitostech podporuje tak, jak by to neměl asi nikdo jiný, a pomáhá mi ve všem, v čem mé dovednosti pokulhávají, nebo je nezvládám časově. Třeba při úklidu domácnosti nebo řízení auta. Působí i jako technická podpora ve chvíli, kdy ten „zatracenej krám“ počítač si zase dělá, co chce. Děkuji i svým přátelům, kteří při mně zůstávají, přestože jsem časově vytížená a občas jim nezvedám telefony. Vážím si toho, že jim stále stojím za to, aby znovu zkoušeli ukořistit si mě pro sebe. Jmenovitě musím vypíchnout Katku Pořízkovou, Natálii Mazúrovou, Lucku Zjanovou a Marušku Neumannovou. Víím, že to se mnou a mým časem není kolikrát lehké, a o to víc si cením, že se mnou pořád držíte basu. Musím poděkovat Kláře Mandausové, která mi dala možnost tuto knihu vytvořit a byla mi oporou, když jsem si s čímkoli nevěděla rady. Chci poděkovat i svým klientům a teamu Bad-kitty, že do mě vkládají důvěru, svěřují mi své starosti s kočkami a nehledají rychlá instantní řešení, například vyhodit kočku na ulici a podobně. Bojujeme spolu malé i velké bitvy, dost často se jedná o velmi náročné běhy na dlouhou trať. A zapomenout nemohu ani na své milované chlupaté děti Barbuchu, Toníka, Lunu a Williho, které jsou pro mě nevysychající studnicí vědomostí a studijních materiálů o životě koček v bytě.

Předmluva

Dlouho jsem si myslela, že jsem člověk psí. Znáte to – lidi se rádi dělí na kočkomily a psomily. Coby dítě jsem sice otlapkávala všechna koťata i dospělé kočky u prababičky na statku, ale sotva jsem povyrostla, moje srdce zahořelo naplno pro psy. Možná jsem si tehdy myslela, že kočkám nerozumím. Pes udělá haf, dá packu, zakoulí očima a vy víte, že si chce hrát, nebo nechce, a pak zavrčí. Stačí kousek pamlsku a plní příkazy, leží oddaně u nohou, pokaždé, když dorazíte domů, má radost, jako byste se vraceli z výpravy na severní pól. A to jste přitom byli jen vysypat odpadky. Pes je zkrátka čitelné stvoření. Kočka přijde, kdy chce. Hladíte ji, vrní, a pak najednou zatne dráčky do stehna, aby se odrazila, a je fuč. Udělat sedni za dobrotu? Zbláznili jste se? Ona přeci není cvičená opice... nebo pes.

Když dcera rozum brala, tedy přicházela do let, kdy chce každé dítě zvíře, byli jsme s jejím tatínkem postaveni před vážnou otázkou, co s tím? On důrazně odmítl psa, protože mu kdysi jeden umřel a bál se znovu prožívat stejnou bolest, já poučená vlastním dětským zklamáním, kdy jsem místo vytouženého pejska dostala andulku (taky jsem ji měla ráda!), jsem vymyslela třetí cestu, ani pes, ani pták, kočka. Dcera byla nadšená a já si malinko oddychla, nikomu bych se nepřiznala, že se kočka nemusí venčit a tudíž na mě zbude míň práce a povinností (všechny spojené

se zvířetem). A tak s námi začala žít naše první, Ronda. Jak jsem s oblibou říkala, kočka stodolní, poctivě mourovatá. Odešla v po-
žehnaném věku sedmnácti let na selhání ledvin. Byla milá, pří-
tulná, ale velký svéráz. Prostě pravá kočka. Naučila mě, že se
nesmím děsit věcí, které zatím neznám. Třeba toho, když najdu
na podlaze poházené podivné špagety, ze kterých se vyklubaly
škrkavky. Počáteční hysterii vystřídal pragmatické preventiv-
ní odčervení kočky a dcery, my dospělci jsme se na to nakonec
vykašlali.

Na tomto místě přeruším na chvíli vyprávění a poděkuju au-
torce knihy, kterou držíte v ruce, Kláře, jak krásně v jedné kapi-
tole píše o tom, že k nám kočky přicházejí, aby nás učily a aby
nás posouvaly dál. Někdy docela drasticky, na první pohled proti
naší vůli, ale troufám si tvrdit, pro naše dobro. Kočky jsou nejen
princezny, jak říká Klára, ale i velké profesorky!

Rondu si po čase zabrali moji rodiče. Byla u nich ráda, milovala
velkou zahradu se spoustou ptáků (když moc lovila, jeden kos
se našel a klovnul jí v letu do hlavy). A já, po jednom životním
veletoči, kdy jsme zůstaly s dcerou samy, zjistila, že bez kočky
to nepůjde. Rondu rodiče odmítli vydat, že prý by jí bylo po nich
smutno. Zavelela jsem tedy: Přivezeme z útulku starší hodnou,
ať má pěkný život! Asi proto (znáte to o plánech a božím smí-
chu) jsme si odtamtud vezly dvě mrňavá černá koťata, nalezenec
od rybníka. Malej a Velkej. Nebyly jsme schopné se shodnout na
jménech, dodnes jim tedy nikdo jinak neřekne. Tihle dva kluci
mě naučili, že je něco za něco a že se občas musí člověk vzdát
něčeho, co miluje, aby tomu, co miluje, bylo líp.

Máme u našeho řadového pididomečku společnou zahradu se
sousedy, zlatými lidmi a obrovskými milovníky koček s několika
vlastními kousky. Malej a Velkej k nim občas zabrousili na větší

dobroty, než měli doma, a taky za kamarády. Až přišel den, kdy práh našeho domu překročil Arnošt, pes. No, pes... zlatý retriever; prostě bytost. Ač to byla nejroztomilejší koule chlupů na světě, Malej a Velkej ho beze slov označili za nejprotivnější bestii (na světě), tvora, co bez dovolení vlezl do jejich království a nechutně se v něm roztahuje. A odstěhovali se k hodným sousedům, kterým se tím pádem zvětšila už tak početná smečka o dva kusy. Snažily jsme se je lákat všemožně zpátky, ale uraženě nás mijeli: Vyměnily jste nás za čokla! To se neodpouští. Marně jsme vysvětlovaly, že to nebyla žádná výměna, že to mělo být idylické soužití v domácnosti, kde už téměř nikdo nechybí.

Měly jsme Arnošta, ale obě jsme věděly, že nebude dlouho trvat a přivedeme mu kočičího parťáka.

Další pokus v útulku. Tentokrát jsme odjížděly s jedním černým kocourkem. Zuzánkem. Holčička, která ho našla jako několikátýdenní kotě u obchodu, se jmenovala Zuzana, na její počest jsme mu jméno nechaly. Úžasně stvoření. Podle mého léčitel. Odmala ho provází obtížné autoimunitní onemocnění. A já jsem přesvědčená, že vychytává naše neduhy, bere je na sebe a pere se s nimi za nás. Děkuju! A my se snažíme, aby mu bylo co možná nejlíp. Když bylo jednou hodně zle a medicína neměla v tu chvíli moc co nabídnout, v zoufalství jsem oslovila zvířecího léčitel. Vypsal mi následně, jaké všechny bloky Zuzánkovi rozpustil. A od té doby – a abych byla objektivní i s novými léky od veterináře – se jeho zdravotní stav začal výrazně zlepšovat.

Jeden kocour nikdy nestačí. Dcera se spojila s paní, která měla v dočasné péči, světe div se, malého černého kocoura. Mimochoodem, víte, že právě černé kočky zůstávají v útulcích nejdéle, nebo je nikdo vůbec nechce? Prý černá kočka přes cestu atd. Ach jo... Nebojte se, jsou úžasné, černé i ty jiné. A tak jsme měly rázem

dva – Zuzánka a Vendelína, kterému dnes nikdo neřekne jinak než Pižďa, případně Pižin.

Byli jsme komplet. Jsme si myslely. Za měsíc u nás zazvonili hodní sousedi, že nedaleko ve křoví u silnice běhají dvě hladová koťata a jestli bychom jim nepůjčili přepravku, že je odchyťí a odvezou do útulku, aby je něco nepřejelo. Dcera trhla rekord v rychlosti oblékání, vyrazila s přepravkou jako raketa a za pár desítek minut, trochu podrápaná, se společně se sousedy vrátila. Tu chvíli si pamatuju, jako by to bylo dneska. Stáli za dveřmi jako Tři králové nesoucí dary. Koukla jsem se přes mřížky do přepravky a beze slova hodila hlavou směrem k útrobám domu. Do žádnyho útulku nepůjdou, budou u nás. Trochu se mně podlamovala kolena, že budeme mít čtyři kočky a Arnošta, ale vlastně to bylo podlamování příjemné. Možná nám ti nahoře posílají posily, za Malýho a Velkýho jsme vyfasovaly dva ještě menší. Amálie a Benedikt, stojí v jejich očkovacích průkazech, ale je to naše Aminka a Enda. Dobráci od kosti. Učí mě klidu. Když vidím, jak se oba vyhřívají na sluníčku, Enda zásadně na zádech s vyvaleným břichem, napadá mě, že ne my je zachránili, ale oni nás. Nejen proto, že mi Aminka chodí lehat na místa, kde mě něco bolí (stejně jako to dělal Velkej a Malej). Ukazují, jak může být život jednoduše a nekomplikovaně pěkný. A taky to, že na počtu nezáleží.

Ano, nezáleží. Proto jsem rozhodla, když v dočasné péči naší kamarádky zbylo jedno kotě britské krátkosrsté, které porodila kočička nejspíš zachráněná z množírny, že už je jedno, jestli máme čtyři plus jeden nebo pět plus jeden. Přibyl Lumír, jak říká Klára, nízkoenergetická kočka, která neustále někde – nejlépe mezi dveřmi nebo uprostřed místnosti – leží na zádech případně sedí jako člověk. Nosí psí hračky z přízemí do patra a zase zpátky, hrozně u toho vríská a jednou denně, vždycky večer, když si lehnu

na gauč, přijde, vyskočí mi na klín a nechá se hladit. Jen chvíli, pak jde zase nosit, nebo se někde rozplácnout. Lumír, učitel nemožného (jak jinak popsat schopnost vyvléct kamkoli těžký psí provaz s ještě těžším umělohmotným kousadlem).

Abych to shrnula, jsem tedy psí, kočičí a zvířecí. Každá chlupatá i nechlupatá bytost, která mi prochází životem, mě něco učí, otevírá cestu, nasměrovává, dává pochopit... a všechny do jednoho ukazují to nejpodstatnější, že bezpodmínečná, nezištná a upřímná láska doopravdy existuje.

Děkuju Kláře, že mi dovolila napsat dlouhou a osobní předmluvu, ale hlavně jsem jí nesmírně vděčná, že vytvořila tuhle skvělou knížku plnou užitečných informací, postřehů, rad a zkušeností. Psala ji srdcem, které je naplněné úctou a láskou k bytostem, které nás milují, a které, věřím, přišly na Zemi proto, aby naučily milovat i nás.

Klára Mandausová

Všechno je jinak aneb Něco jako úvod

Od doby, kdy jsem napsala svou první knihu *Člověk v kočičím světě*, již uplynulo pár let. A jak to tak bývá, v životě mém i mých koček se udála spousta změn. Nejzásadnější je asi to, že z mého malého miminka vyrostl kluk, který chodí do školky a pomalu se chystá do školy. Tím pádem se změnil i celý režim naší kočko-lidské smečky. Více než kdy dřív bylo potřeba upravit byt, aby mé kočky měly únikové cesty před malým, ukřičeným a často rozjívěným capartíčkem, který kočky bere jako své sourozence a chce si s nimi hrát často i v situacích, kdy na to nemají náladu.

Od časů minulé knížky jsem, bohužel, o pár chlupatých partáků přišla. Ráda bych jim zde vzdala hold, protože i ti, kteří se mnou byli jen krátce, mě toho spoustu naučili a předali další zkušenosti a nové vhledy. Zásadním milníkem byla smrt mého alfa kocoura Sebastiána, který držel smečku semknutou až do posledního dechu. Všechny mé kočky ho respektovaly, i když měl již smrt na jazyku. I přes mé zoufalé pokusy jej za každou cenu zachránit věděly, že je konec. Začala jsem se díky tomu více zajímat o jejich citový život. Nejenže mě hluboce zasáhla smrt Sebíka, ale velice mě dojala i solidarita smečky nad umírající alfou. A protože dvě kočky jsou málo, netrvalo dlouho a do smečky přibyl kocour

Toník, po něm za nějakou dobu kočička Luna a pak ještě kocour Willy. O jejich příbězích se rozepíšu více později.

Kočky jsou v mnoha ohledech velmi tajemné bytosti a porozumět jim je občas velmi těžké. Někdy se to nedaří ani mně. Příkladem budiž kocour „designér“, u kterého jsme řešili močení na koberec pod oknem. Dělal jsem s paní majitelkou psí kusy a vymýšlely stále nové finty, aby byl kocour spokojený. Nakonec majitelka dala koberec na jiné místo zhruba dva metry od původního, a pod okno koupila jiný koberec. A světe div se, kocour přestal okamžitě močit. Prostě se mu pouze nelíbil konkrétní koberec na konkrétním místě. Případ je pro mě dodnes záhadou.

Kočky ale nejsou tak nepochopitelné, pokud se jim snažíme porozumět. Zvířata s námi chtějí komunikovat, jen my to někdy ve své zaslepenosti nevidíme a myslíme si, že nám něco dělají natruc, aby nás naštvála. A to nebývá tak úplně pravda. Když například Sebíček onemocněl cukrovkou, z ničeho nic začal hodně čůrat a to i mimo toaletu. V té době navíc začal syn hodně a velmi rychle lézt a chytání kočiček pro něj byla samozřejmě velká zábava. Mohla jsem situaci vyhodnotit – kočka má stres z dítěte a dělá naschvály. Jenže Sebík si ze syna opravdu nic nedělal a měl i dost únikových míst, kam se syn nedostal. Navíc byl „bouchač“, který, zahrán do kouta, syčí a vrčí, a když zůstane nepochopený, bez drápků sekne. Ve stresu v tu dobu určitě být mohl, ale nešlo mi do hlavy, co je pravou příčinou. Kdyby se syna tak moc bál, proč si s ním jinak hraje? Dospěla jsem proto k závěru, že ho bude v jeho (nejspíš) osmnácti letech trápit nějaký zdravotní problém. Vzala jsem ho na veterinu na vyšetření, protože jsem se bála, že půjde o ledviny. Na veterině mu vzali krev a dumali, co by to mohlo být. Udělali mu několik testů včetně cukrovky, která se nakonec potvrdila. Musel pak dvakrát denně dostávat inzulin.

Najednou čůral zase jen do záchodku. Pokud bych to ale řešila „logikou naschválů“, řekla bych, že se kocour mstí za dítě, které ho chytá. Cukrovka by se nezjistila vůbec, anebo pozdě. Sebička sice nakonec stejně „sežrala“, ale zvládli jsme mu prodloužit život ještě o jeden snad krásný rok.

Do našich srdcí se nesmazatelně vryla i milovaná kočička Zurinka, nádherná mourovatá princezna skotské klapouché kočky, přestože s námi dlouho nepobyla. I ji bych ráda připomněla, nejen kvůli tomu, jak byla úžasná, ale i kvůli diagnóze, kterou není radno podceňovat, a je o ní třeba mluvit. Zurinka byla původně moje klientka. Její majitelka se ale musela stěhovat za studiem do zahraničí a nemohla si ji vzít s sebou. Navíc Zuri těžce snášela cizí lidi, pobyt ve studentském spolubydlení byl komplikovaný pro majitelku i samotnou Zuri, kterou velmi stresoval. Vzala jsem si ji. Nejen proto, že mám klapoušky ráda (i přes jejich obecně špatný zdravotní stav), ale hlavně mi bylo jasné, že by bylo komplikované Zurinku někam umístit. V přítomnosti cizích lidí a v nepředvídatelných situacích trpěla záchvaty vzteku.

Zuri se u nás hezky zabydlela. Její záchvaty mi ale postupem času začaly být čím dál víc divné, protože to nebyl běžný vztek, který vídám u koček. Jako by se v ní praly dvě osobnosti. Otírala se o nás, vrněla, válela se na zádičkách, vysloveně si užívala mazlení, ale vždy po různě dlouhé době vyletěla jak čertík z krabičky a vystartovala opravdu velmi surově, jako kdybyste jí skřípli ocas do kleští a ona bojovala o život. Dávali jsme si s manželem pozor, její stavy se s délkou pobytu u nás zlepšovaly, nebyly tak časté a intenzivní.

Velmi se skamarádila s mým synem, byla na něj jako „milius“, na první pohled se měli velmi rádi, o to horší bylo to, co přišlo později. Když se s ní syn jednoho dne loučil před odchodem do

školky, říkal jí, ať je hodná, že se za chvíli vrátí a budou si hrát. Přitom ji hladil, ona vrněla, otírala se o něj a byla očividně šťastná, že je s ním, ale z ničeho nic jako by dostala křeč, postavila se na zadní tlapky a padla na zem mrtvá. Manžel pro mě běžel, já se ji snažila ještě resuscitovat, ale už bylo pozdě. Bohužel dostala infarkt. Všichni jsme ji velmi oplakali, ale nejvíc syn, který si její odchod bohužel spojil s tím, že jí ublížil. Nebyli jsme mu schopni vysvětlit, že za nic nemůže, že byla „nemocná“. Dlouhou dobu pak chodil a když viděl kdekoli mourovatou kočičku, rozplakal se, že mu Zurinka umřela. Bylo to pro nás velmi těžké období. Nakonec se ale ukázalo, že Zuri dostala nejen infarkt, ale měla i nádor na mozku a z toho pramenily její bleskové změny nálad. Proto, prosím, u šlechtěných plemen, která mají predispozice k onemocnění srdce, jako jsou právě skotské klapouché kočky, britské, perské, ragdol, mainské mývalí, norské lesní, bengálské nebo sphynx, nepodceňujte jejich vyšetření a pravidelnou kontrolu, a to nejen srdce. Je to velice důležité, protože v dnešní době již i pro kočky existují metody léčby. Ale musí se na problém přijít včas.

Smutný byl i rok 2023, kdy jsem přišla o „zakladatelku“ mých kočičích znalostí, milovanou kočičí princeznu bojovnici Gárfinku. Gárfince bylo čtrnáct let, ale již od deseti měla diagnostikované poškození ledvin. Dařilo se je úspěšně držet pod kontrolou do momentu, než se přidaly další zdravotní potíže spojené se stárnutím – onemocnění srdce, problémy s tlakem a anémie. Abyste rozuměli proč princezna bojovnice. Gárfinka byla neobyčejná kočka, o které jsem s oblibou říkala, že jsme se hledaly, až jsme se našly. Kdyby jako kotátko nenašla mě, už by byla desetkrát vyhozená na ulici, byla totiž „sigr“. A já bych teď asi trénovala psy nebo dál pracovala jako ošetřovatelka v zoo, a krásná práce s kočkami,

kterou dělám, by mě úplně minula. Gárfinka totiž byla natolik svá a „problémová“, že mě donutila začít studovat kočky a z tohoto okrajového studia se náhle stala vašeň, velký koníček a nakonec i milované povolání.

Má poslední fotka s Gárfinkou. Ta v té době už skoro nechodila, jedla velmi málo a chtěla bydlet v umyvadle. Tak jsme jí ho přenechali.

Gárfinko, Sebíčku a Zurinko, doufám, že tam na nás z nebička dáváte pozor. Nikdy na vás nezapomeneme. Budete vzpomenu ti v této knize a zůstanete v našich srdcích.

Příběhy mých zesnulých parťáků píšu, abych uctila jejich památku a zároveň se obrátila na vás, čtenáře, s velkou prosbou. Pokud se vám cokoli na zvířátku nezdá a je jedno, jestli je to kočička, pesek, želvička, andulka nebo jakékoli jiné zvíře, pokud se začne chovat jinak, než jste zvyklí, nechte ho nejdřív zkontrolovat

na kvalitní veterině a ideálně (v případě koček) specialistou na kočky, než nad ním začnete vydávat soudy o mstě, naschválech, nebo říkat, že je to jen zpovýkaný spratek. Zvířata neumí komunikovat tak jako my. Lépe řečeno, dokážou to, ale my je často nedokážeme vnímat tak, abychom jim porozuměli.

Kočky patří ke zvířatům, která umí komunikovat tělem, mimiikou i hlasovými projevy. Není tedy radno jejich pokusy o komunikaci podceňovat.

Abych ale nezačínala jen výpisem, kdo všechno mi umřel, musím vyzdvihnout i ty, kteří se ke mně za uvedenou dobu přidali. V první řadě je to kočička Lunička, kterou zachránila má kamarádka Jana i s jejími sourozenci. Nechtěla jsem v té době další kočku, ale Lunička byla něčím jiná a její magická kukadla mě prostě očarovala. A tak jsem z jedné návštěvy odjížděla s další kočkou. Lunička je obecně zajímavá osobnost. Když přišla k nám domů, moje kočky s ní neměly problém. První večer bylo takové nesmělé nakukování na nováčka, sem tam zavrčení a útěk, ale už druhý den spala v objetí s kocourem Toníkem, který ji vzal pod svá ochranná křídla. Parťáci jsou dodnes. Luna si s nikým a s ničím nebere servítky, je to neskutečně inteligentní kočka, která má pro strach uděláno. Vy, co mě sledujete na Youtube, Lunu určitě znáte z mých tréninkových videí na Necvičáku. Luna je aktuálně po smrti Gárfinky jasnou šéfovou smečky a drží kluky pěkně v lati. Nic si nenechá líbit, ale zároveň umí všechny podpořit, pokud se děje něco neobvyklého... Opravdu velmi zvláštní kočka, která má v mém srdci speciální místo.

Nesmím zapomenout ani na našeho benjamínka smečky Williho, kterého jsem tak trošku po smrti Zurinky pořídila synovi jako náhradníka (musím přiznat že i sobě). Zvířátko se nahradit nedá, ale syn díky Willimu na Zurinku alespoň tolik nemyslel, protože

si našel novou lásku. Já navíc potřebovala kočičku, která bude mentálně stabilní, nebude mít vyhrčené divoké pudy a budu s ní moci cestovat. Dlouho jsem vyčkávala a hledala, až mi jednoho dne kamarádka Zorka z legrace poslala odkaz na inzerát na dospělou kočičku z Moravy, kterou nabízeli za odvoz. Chvilku jsem nad ní přemýšlela a pak jsem si řekla, že ne. Protože jsem nechtěla riskovat druhé synovo zklamání. Nicméně jsem začala brouzdat webem, až na mě vyskočil Willy... Láska na první pohled. Prověřila jsem si chovatelskou stanici. Vše bylo v pořádku, proto jsem napsala, že bych o Williho měla zájem. Paní chovatelka se ozvala, ať se přijedu podívat, jestli si spolu sedneme. Jela jsem Willyho obhlédnout a ještě ten den si ho odvezla.

Willy je neskutečně trpělivý medvídek, který by na sobě nechal dříví štípat. Jen už odmala hlídáme jeho dutiny, srdce a klouby, protože na to jsou skotské klapouché kočky velmi citlivé. Chceme, aby tu s námi byl stejně jako ostatní naše kočenky co nejdéle.

Vidíte, že za ty roky nebylo změn málo. Tak, jako se mění mé kočky, mění se i moje vědomosti. Některé věci, které byly v roce 2013, kdy jsem jako kočičí psycholog začínala, úplně jasné a dala bych za ně ruku do ohně, se také změnily. Existují o nich nové studie, je na ně jinak pohlíženo a staré neplatí.

Tak, jak se mění celá naše planeta, proměňují se i moje zkušenosti. S těmi nejnovějšími bych vás chtěla seznámit na stránkách knihy, kterou držíte v ruce.

Jedna věc, která se ale pro mě určitě nemění, je láska ke zvířatům a k Zemi, které si vážím jako matky živitelky. Stále trvám na tom, že bychom se neměli nad nikoho povyšovat a se zvířaty bychom měli zacházet s respektem. Kočky, které někteří považují za „nevděčné mrchy“, si k nám i mezi sebou utvářejí mnohem hlubší citové vazby, než jsem si doposud myslela.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočky vědí .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.